

Prima instanță: Judecătoria Soroca (sediul central), (jud. Gh. Purice)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. A. Corcenco, D. Corolevschi, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de AO „Soarta” reprezentată de avocatul Lungu Artur,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „Avan-Const” împotriva AO „Soarta” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de AO „Soarta” și casată parțial hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătoria Soroca (sediul central) cu emiterea această parte a unei hotărâri de respingere a pretențiilor,

c o n s t a t ă :

La 18 noiembrie 2016, SRL „Avan-Const” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva AO „Soarta” cu privire la încasarea datoriei.

În susținerea acțiunii reclamanta a indicat că, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 47 din 22 mai 2009, încheiat între SRL „Avan-Const” și AO „Soarta” au fost livrate pârâtei anumite mărfuri. Drept confirmare că bunurile au fost primite de cumpărător servesc facturile fiscale: A73856405 din 03 noiembrie 2015; JV3856430 din 05 noiembrie 2015; și JV3856431 din 05 noiembrie 2015.

În baza acestor facturi, ținând cont de achitățile făcute de pârâtă, datoria la momentul adresării în instanță constituie 50 000 lei. Deși societatea reclamantă a propus pârâtei soluționarea litigiului pe cale amiabilă, în acest sens la 06 octombrie 2016, fiind expediată o pretenție/notificare prin care s-a acordat AO „Soarta” termen de 7 zile pentru achitarea benevolă a datoriei, pretenția a rămas fără soluționare.

În instanța de judecată, societatea reclamantă a solicitat încasarea de la AO

„Soarta” a datoriei în mărime de 50 000 lei, a penalității în mărime de 18 000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătoriei Soroca (sediul central) acțiunea a fost admisă integral.

A fost încasat de la AO „Soarta” în beneficiul SRL „Avan-Const” datoria contractuală în mărime de 50 000 lei, penalitatea în mărime de 18 000 lei și cheltuielile de judecată formate din taxa de stat 1940 lei și din cheltuieli de asistență juridică în mărime de 7000 lei.

Pentru a admite integral acțiunea prima instanță a reținut că, între părți, în baza unui contract sinalagmatic, a avut loc un raport obligațional, în care fiecare din părți avea obligații reciproce. Astfel, SRL „Avan-Const” și-a executat cu bunăcredință obligațiile, fapt confirmat prin probatoriul prezentat de părți și administrat de instanță, iar asociația pârâtă a acumulat o datorie ce urmează a fi încasată în beneficiul reclamantei.

Cu privire la penalitate, instanța a reținut prevederile contractului semnat de părți, care prevede că, pentru fiecare zi de întârziere penalitatea va constitui 0,2% din suma datorată, ajungând la concluzia că această pretenție la fel urmează a fi admisă.

Prin decizia din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul declarat de AO „Soarta” și casată parțial hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătoriei Soroca (sediul central) cu emiterea acestei parte a unei hotărâri de respingere a pretențiilor cu privire la încasarea penalității și a cheltuielilor de judecată pentru acest capăt de cerere.

În susținerea poziției sale, instanța de apel a menționat în decizie că, deși contractul a fost încheiat pe o perioadă determinată, părțile au continuat relațiile contractuale, fapt confirmat prin facturile fiscale eliberate periodic, motiv pentru care alegațiile AO „Soarta” cu privire la tardivitatea acțiunii fiind respinse.

Totodată, cu privire la penalitate, instanța de apel a relevat că, odată ce părțile, ulterior termenului de valabilitate a contractului, nu au convenit în scris și în prealabil pentru determinarea penalității în cazul neonorării obligațiilor contractuale, încasarea penalității în cazul de față nu-și are locul. Or, clauza penală a fost prevăzută în contractul expirat, iar ulterior marfa se livra în baza facturilor, nefiind stipulată de părți vreo clauză penală.

La 13 mai 2019 (prin oficiul poștal), AO „Soarta” reprezentată de avocatul Lungu Artur a declarat recurs împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la emiterea deciziei a interpretat eronat legea precum și a apreciat în mod arbitrar probatoriul.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către AO „Soarta” reprezentată de avocatul Lungu Artur, neîntemeiat și care urmează a fi considerat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de AO „Soarta” reprezentată de avocatul Lungu Artur, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la

o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către AO „Soarta” reprezentată de avocatul Lungu Artur.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către AO „Soarta” reprezentată de avocatul Lungu Artur.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nicolae Craiu

Svetlana Filincova